

Kao u filmu: „Tragači za Bogom”

Mudraci su za sobom ostavili mnogo stvari u potrazi za židovskim kraljem: dom, prijatelje, vlastitu sigurnost... Ali unutarnja želja koja ih je navela da krenu, završila je gestom kojom su izrazili jedino važno u svom životu: „I padnu ničice i poklone mu se" (Mt 2,11).

3.01.2026.

Šarena povorka upravo je stigla u Jeruzalem. Stranci šetaju njegovim

uličicama dok razmišljaju o gradskoj vrevi. Podvizi koje je židovski narod postigao vjerojatno su doprli do njihovih ušiju. I sada ovi misteriozni likovi mogu vlastitim očima vidjeti simbole ovog grada: zid i hram. Oni, međutim, nisu ovdje došli iz znatiželje. Proputovali su stotine kilometara jer se žele pokloniti kralju Židova koji se upravo rodio. Zato odlaze na mjesto gdje vjeruju da će ga pronaći: u kraljevsku palaču.

„Vidjesmo gdje izlazi zvijezda njegova pa mu se dođosmo pokloniti” (Mt 2,2). S tim su se riječima pojavili u palači. Možda su zamišljali da će njihova prisutnost tamo biti vrlo normalna. Budući da se tek rodio onaj koga su tako dugo očekivali, logično je bilo da će mu ljudi doći u susret. Međutim, „Kada to doču kralj Herod, uznemiri se on i sav Jeruzalem s njime.” (Mt 2,3). Vijest se širila od usta do usta. Posjet ovih egzotičnih stranaca izazvao je

malo komešanja. Stoga je Herod odlučio okupiti narodne svećenike i pismoznance kako bi pokušali razumjeti što se događa.

Heroda nije zanimao taj navodni kralj. Uspio je preuzeti vlast pod nadzorom Oktavija Augusta jer mu je to osiguravalo sigurnost i poreze. Svaki šok mogao bi ugroziti njegov kontinuitet. Zato mu je prioritet bio da stvari ostanu onakve kakve jesu. Ta Božja obećanja koja su sakupili proroci bila su dobra za jačanje nacionalnog identiteta Židova, sve dok su ostala daleka ili nejasna. Ali Krist je poremetio njihove planove. A priznati ga za kralja podrazumijevalo je rizik, napuštanje sigurnosti vlastitog razmišljanja i prihvatanje „nepredviđenih događaja koji se ne pojavljuju na karti mirnog života. Isus dopušta da ga pronađu oni koji ga traže, ali da biste ga tražili morate se pokrenuti, izaći. Nemojte čekati; rizik. Nemojte ostati mirni; idite

naprijed. Isus je zahtjevan: onima koji ga traže predlaže da napuste stolicu svjetovnih udobnosti i ugodnu toplinu svojih peći” [1]. Ukratko, to znači krenuti na put, kao što su to činili mudraci.

Vizija svijeta puna nade

Pismoznanci i svećenici nisu oklijevali potvrditi da će se Krist roditi u Betlehemu, jer je to ono što je rekao prorok Mihej: „A ti, Betleheme Efrato, najmanji među kneževstvima Judinim, iz tebe će mi izaći onaj koji će vladati Izraelom” (Mih 5,1). Ovi su ljudi vrlo dobro poznavali svete spise. Oni su točno znali sve reference vezane uz Mesiju. Vjerojatno bi u svojim životima često meditirali o njegovom dolasku. Neki, priželjkujući da to bude što prije; drugi, možda s određenim razočaranjem, jer su se nadali da bi ih to trebalo spasiti od pada pod rimsku dominaciju.

Međutim, unatoč tome što su ispunjena proročanstva bila tako blizu, mudraci Izraela u to vrijeme nisu ih znali prepoznati. Ti su stranci morali stići da im pokažu da je židovski kralj već rođen. Navikli da budu predmet Božje sklonosti, skladište njegove veličine, uvidjeli su da im je poganski narod priopćio Radosnu vijest koju su čekali stoljećima. „K tvojoj svjetlosti koračaju narodi,“ kaže Izaija, „i kraljevi k istoku tvoga sjaja.“ (Iz 60,3). Proročanstva su se doslovce ispunjavala, ali sljepoća njihovih srca spriječila ih je da prihvate navještaj tih stranaca.

Ovi mudraci nisu pripadali izraelskom narodu. Došli su s Istoka, odnosno izvan Rimskog Carstva. Možda su bili Perzijanci, ljudi posvećeni astronomiji i znanosti. Očito su oni bili najmanje prikladni ljudi da naviještaju dolazak Mesije. Bog im se nije objavio, kao što je

učinio Izraelu. Ali Gospodinovi planovi bili su mnogo veći nego što su ti pismoznanci mogli zamisliti. Novi Božji narod više ne bi bio ograničen na jednu naciju, nego bi nudio spasenje svim ljudima. Više ne bi bilo prepreka koje bi razdvajale ljude. „A sinove tuđinske koji pristadoše uz Jahvu da mu služe i da ljube ime Jahvino i da mu budu službenici, koji poštuju subotu i ne oskvrnjuju je i postojani su u savezu mome, njih ću dovesti na svoju svetu goru i razveseliti u svojem domu molitve (...), jer će se dom moj zvati dom molitve za sve narode.“ (Iz 56: 6-7).

Imati nadu, punu viziju svijeta vodi do otkrivanja dobra koje ima svako društvo; optimistično gledati na vrijednosti kulture. „Sve je vaše“, reći će sveti Pavao, "vi Kristovi, a Krist Božji" (1 Kor 3, 22-23). Suočeni s tom stvarnošću „radujemo se radostima drugih, uživamo u svim dobrim

stvarima koje nas okružuju i osjećamo se izazvani izazovima našeg vremena“ [2]. I upravo je temelj te vizije pune nade Bog kojeg mudraci traže; „ali ne bilo kojeg boga, nego Boga koji ima ljudsko lice i koji nas je ljubio do krajnjih granica, svakoga posebno i čovječanstvo u cjelini“ [3].

Mi smo ono što želimo

«Tada Herod, potajno pozva mudrace, pomno ih upita za vrijeme kada se pojavila zvijezda; I posla ih u Betlehem govoreći: „Pođite, reče, i pomno se raspitajte za dijete. Kad ga nađete, javite mi da i ja pođem te mu se poklonim” (Mt 2,7-8). Iako Herodove namjere nisu bile najispravnije, njegove su upute ponovno zapalile srca mudraca: sada su znali kako nastaviti svojim putem.

Nisu se zadovoljili udobnim životom koji su imali u svojoj zemlji, možda s velikim prihodom i visokim

društvenim ugledom; Bili su “tražitelji Boga” [4]. Zato su vjerojatno bili razočarani kad su stigli u Jeruzalem i nisu znali kako dalje. Ali čim su otkrili put koji ih je odveo do kralja, ponovno su osjetili radost koja im je dala snagu da nastave put.

Njihova želja da obožavaju onoga koji je dao smisao njihovom životu bila je veća od želje da uživaju u njegovoj sigurnosti. Bio je to taj unutarnji impuls koji ih je naveo da putuju stotinama kilometara i prijeđu nepoznata područja. „Jer Bog nas je stvorio takvima: nagomilane u želji; orijentirani, poput mađioničara, prema zvijezdama. Bez pretjerivanja možemo reći da smo ono što želimo. Zato što su želje te koje proširuju našu viziju i potiču život da ide dalje: onkraj prepreka rutine, onkraj života otupljenog potrošnjom, onkraj ponavljajuće i umorne vjere, onkraj

straha, preuzeti rizike, posvetiti se za druge i za dobro” [5].

Mudraci su bili odlučni pronaći tog kralja bez obzira na cijenu. Imali su „uvjerenje da ih ni pustinja, ni oluje, ni mir oaze” [6] neće spriječiti da pronađu Isusa. „Nisu samo željeli znati. Htjeli su spoznati istinu o nama, o Bogu i svijetu. Njihovo vanjsko hodočašće bilo je izraz njihova unutarnjeg putovanja, unutarnjeg hodočašća njihovih srca” [7]. Zbog toga, „Kad ugledaše zvijezdu, obradovaše se radošću veoma velikom” (Mt 2,10). Nisu bili svjedoci Gospodnjih znamenja koja su ispričana u Starom zavjetu. Niti su vidjeli čuda kojima će Isusovi suvremenici svjedočiti godinama kasnije. Zvijezda im je bila dovoljna za veselje. Voljeli su nepoznatog Boga čak i kad Ga nisu vidjeli. Uostalom, to je bilo ono što su željeli otkad su napustili svoje domove.

Čin pravde

„Uđu u kuću, ugledaju dijete s Marijom, majkom njegovom, padnu ničice i poklone mu se.“ (Mt 2,11). Ti su mudraci klečali pred novorođenčetom. Tamo, u jaslama, bio je kralj. Više ga nisu morali tražiti među zvijezđem neba: imali su ga pred sobom, blizu, pretvorenog u dijete.

Sve što su prošlih tjedana doživjeli – uzbuđenje što će vidjeti zvijezdu, umor od puta, sumnje pri dolasku u Jeruzalem – dobilo je svoje značenje u prisutnosti tog kralja. Želja za spoznajom Boga, koja ih je natjerala da napuste svoj dom, dovela ih je do bogoslužja. Doživjeli su kako je Isus izliječio njihove najdublje čežnje. Možda su se nekad davno njihovi životi vrtjeli oko zadovoljenja drugih, neposrednijih potreba: društvenog ugleda, bogatstva, udobnosti... Ali u tom su trenutku otkrili da je jedino

važno dati slavu Bogu. „Naše je blago – rekao je sveti Josemaría – ovdje, leži u jaslama; To je Krist i sve naše ljubavi moraju biti usredotočene na njega, jer gdje je naše blago, ondje će biti i naše srce (usp. Lk 12,34)” [8].

Mudraci, koji su već ušli u tu životnu logiku koja nadilazi primarne potrebe, ponudili su mu svoje darove: zlato, tamjan i smirnu. Vjerojatno bi druge vrste darova bile korisnije Mariji i Josipu; nešto što bi pomoglo u borbi protiv prehlade ili nahranilo dijete. U tom trenutku nisu imali potrebe za tamjanom i smirnom, a možda im ni zlato nije moglo odmah pomoći. Međutim, „ovi darovi imaju duboko značenje: oni su čin pravde. Zapravo, prema tadašnjem mentalitetu na Istoku, oni predstavljaju priznanje osobe kao Boga i kralja: to jest, oni su čin podložnosti. Oni znače da od tog trenutka donatori pripadaju

suverenu i priznaju njegovu vlast" [9].

Maríja je iznenađena kad vidi tu pratnju kako ulazi pod njezin krov. Naviknuta da u svom srcu meditira o onome što joj se događa, možda joj padne na pamet ono proročanstvo: „Gledat ćeš tad i sjati radošću, igrat će srce i širit' se, jer k tebi će poteći bogatstvo mora, blago naroda k tebi će pritjecati. Mnoštvo deva prekrit će te, jednogrbne deve iz Midjana i Efe. Svi će iz Šebe doći donoseći zlato i tamjan i hvale Jahvi pjevajući." (Iz 60, 5-6). Ona, koja u Betlehemu nije ništa više nego Nazarećanka, ona koja je morala roditi u štalici, vidi kako su se ti mudraci prostrli i gledaju u njezina sina. Ona osjeća kako joj bezgrešno srce lupa kad vidi, po prvi put, poganske muškarce, koji dolaze iz daleka, štujući njezinog sina kao pravog Boga.

Intenzivna tišina ispuni malu sobu. Možda tek sretni zvuci stvorenja koje ona drži prekinu tu tišinu i još više zaljube srca mudraca. Nisu to očekivali, ali im svjetlo vjere otvara oči. Nemaju riječi ni pojma da objasne da je to dijete koje ih gleda, koje se igra majčinim prstima, njihov Kralj, njihov Bog. Ali to je tako. I obožavaju ga.

Oni, koji su tragatelji za Bogom, navikli Ga gledati na nebu i u stvorenju, sada imaju pred sobom božansku, tajanstvenu, skrivenu mudrost. I učinili su je muškarcem. Mudrost ih gleda, duri se i smiješi im se. Možda, u majčinim rukama, najhrabriji od njih, naginjući se, ostavlja poljubac. I prvi put jedno srce moli ovim riječima: *Sedes Sapientiae!*

[1]. Papa Franjo, Homilija, 6.1.2018.

[2]. Od Oca, 19. ožujka 2022., br. 7.

[3]. Benedikt XVI., Enciklika Spe salvi, n. 31.

[4]. Benedikt XVI., Homilija, 6. siječnja 2013.

[5]. Papa Franjo, Homilija, 1-6-2022.

[6]. Suret s Kristom, n. 32.

[7]. Benedikt XVI., Homilija, 6. siječnja 2013.

[8]. Susret s Kristom, n. 35.

[9]. Benedikt XVI., Homilija, 6. siječnja 2010.

Photo: Dan Ealderwood -
Unsplash

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/kao-u-filmu-tragaci-za-
bogom/](https://opusdei.org/hr-hr/article/kao-u-filmu-tragaci-za-bogom/) (22.03.2026.)